

ΑΓΓΛΙΚΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

TOY V. R. BRETHERDOU

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΡΑΧΤΗ!

Μέγκαν δεν είχε ξυπνήσει ακόμα. Στον ύπνο της το πρόσωπό της είχε τη χάρη και την αφέλεια ενός μικρού παιδιού, κι όποιος την έβλεπε καθώς κοιμόταν, ασφαλώς δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί πώς η Μέγκαν ήταν μία υπερμοντέρνα νέα, με θέληση δική της. "Ένα από τὰ κατώματά της νέας αυτής γυναίκας, ήταν και τὸ ἔξηξ: "Οσοῖκι μάλωνε με τὸν ἄνδρα της και, πεισιμωμένη, πλάγιαζε στὸ κρεβάτι της, τὴν ἐπομένη ὅταν ἔμπνοουσε, τὸν κούταζε μ' ἕνα βλέμμα τόσο παρακληκτικό. Ὡστε ὁ ἄνδρας της δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῆ στὴ βουβὴ αὐτὴ

στυχιόμενος Φάρελλ δὲν μπορούσε ν' ἀντισταθῆ στὴ βουβὴ αὐτὴ ἰκεσία κι' ἔτρεχε νὰ τὴν ἀγκαλιάσει...

Σήμερα ὅμως ὁ Φάρελλ ἀποφάσισε νὰ μὴν κάνει τίποτε τέτοιο. Τὸ δίκιο ἦταν μετὰ τὸ μέρος του. Γι' αὐτὸ σκέφτηκε πὼς ἦταν φρονιμώτερο νὰ βυθῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, προτοῦ ξυπνήσει ἡ γυναίκα του. Τῆς ἔριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα γεμάτο λατρεία κι' ἀπομακρύνθηκε.

"Ὅταν μετὰ μιᾶς ὥρας ὁ Φάρελλ μπήκε στὴν τραπεζαρία, εἶδε τὴν γυναίκα του καθισμένη ἔξω στὴ βεράντα, μπροστὰ στὸ τραπέζι τοῦ προγευμάτου.

"Ἄλλο, Φάρελλ! φώναξε ἡ νέα εὐθυμα, μετὰ τὸ πιὸ σαγηνευτικό της χαμόγελο. "Ἦσουν περίπατο; "Ἐλα νὰ πάρης τὸ πρόγευμά σου!

"Ὁ Φάρελλ φίλησε τὴν γυναίκα του και ἐξεχνώντας τὴν ἀπόφασί του, εἶπε:

"Ἄ! μικρὴ μάγισσα τῆς ἀγάπης, δὲν ξέρω γιατί σὲ φιλοῦ και σ' ἀγαπᾷ, ἐνὼ ἔπρεπε νὰ μὴ σοῦ μιλήσω! "Ἐλα, σεργιανισέ μου αὐτὰ και μπεϊκόμ!...

"Ἀγαπημένε μου! εἶπε οἰανὰ ἡ Μέγκαν μ' ἕνα θριαμβευτικό χαμόγελο, ἐνὼ τοῦ ἔβαζε στὸ πιάτο του αὐτὰ μετὰ χοιρινό. Γι' αὐτὸ σ' ἀγαπᾷ, γιατί, ἐνὼ εἶσαι πεισιματάρης, δὲν μοῦ χαλάς ποτὲ τὸ χατήρι μου!

"Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίξε και μὴ ὀψηλὴ κι' ὀμορφὴ κοπέλλα μπήκε στὴ βεράντα.

"Μπα! φώναξε μετὰ πάσπονο.

Κι' ἐγὼ πὼς νόμιζα, ὅταν ἔβγα χτέσ τὸ βράδυ, πὼς εἶχατε μάλωσει ὀριστικά και κοιμήθηκα μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς σήμερα ὁ Φάρελλ θὰ μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ταυριάζει μετὰ τὴν γυναίκα του, και πὼς ἐγὼ εἶμαι ἡ μόνη πὼς τὸν καταλαβαῖνα!

"Καιμιά πλουσία γυναίκα, δὲν μπορεῖ νὰ με καταλάβῃ! ἄπάντησε ὁ Φάρελλ ἀπότομα. "Ἄν δὲν προγευμάτεις ἀκόμα, κλαῖρ, κάθου νὰ μὰς συντροφιάσει!

"Ἡ Μέγκαν ἔριξε μὴ λοξὴ ματιὰ στὴ φίλη της. "Ἦξερε πὼς ἡ Κλαῖρ φλετάρειζε ἄγρια μετὰ τὸν Φάρελλ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του και μ' ἕνα κρυφὸ χτυποκάρδι ἀναρωτιόταν μήπως ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε μετανοήσει γιὰ τὴν ἐκλογὴ του! Θέλησε νὰ ψυχολογήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς, κι' ὅταν ἔβγα ἡ Κλαῖρ, ρώτησε:

"Σοῦ ἀρέσει ἡ Κλαῖρ;... Εἶνε πολὺ ὀραία, ἀλήθεια!

"Ὁ Φάρελλ γέλασε. Κατάλαβε τὴ σκέψι τῆς Μέγκαν κι' εἶπε εὐθυμα:

"Κουτὴ πὼς εἶσαι! Ξεχνᾷς δετὴ ἡ Κλαῖρ ἔχει τρία σπῖτια δικά της, ὅτι εἶνε πολὺ πλουσία κι' ἐπομένως δὲν μοῦ κάνει!...

"Καλὸς, Φάρελλ, ἄς μὴν ἀρχίσουμε πάλι τὴν ἴδια συζήτην...

"Ὅχι, Μέγκαν, προτιμᾷς μὴ γιὰ πάντα νὰ ξεκαθαρίσουμε τὴν κατὰστασι!

"Ἡ νέα ἀναστενάξε... Ὁ καὺγὰς θ' ἀρχίσει πάλι!

"Ἄκουσε! ἔξακολούθησε ὁ σύζυγός της, κωτιάζοντάς τὴν κατὰματα. Πρέπει νὰ σοῦ ἔπαυα καλᾶ ὅτι σ' ἀγαπᾷ μ' ὀλη τὴ

δύναμι τῆς ψυχῆς μου, και θέλω νὰ ζῶ πάντοτε μαζί σου!... Σοῦ τὸ εἶπα δεκά φορές χτέσ τὸ βράδυ στὴ συζήτην μας, μὰ ἐγὼ δὲν πρόσχεξ τὴ σοῦ ἔλεγα. Ἐκείνο πὼς θέλω νὰ καταλάβῃς, εἶνε ὅτι σὲ θέλω κάτω σὸ σπῖτι μου, μετὰ δικά μου χρήματα. Δὲν ἐνοῶ νὰ ζῶ σάν κηφήνας εἰς βάρος ἄλλων.

"Μὰ, Φάρελλ! τὸν διέκοψε ἡ Μέγκαν. Τί φταῖω ἐγὼ ἂν ἡ μητέρα μου μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ σπῖτι, ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῆ στὸ Παρίσι... Τὸ πῶμα σου εἶνε ἀκατανόητο!...

"Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὴ σοῦ ἔδωσε ἡ μητέρα σου, κράτησέ το γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ὅταν σὲ παντρεύηκα, πήρα ἑσένα κι' ὄχι τὸ σπῖτι σου... Ὅσο πῆγαιναν ἡ δουλειές μου καλά και μπορούσα ν' ἀνταποκρίνωμαι στὰ ἔξοδά του, καλά! Μὰ τώρα πὼς τὸ ἐμπόρευμά μου μένει κλειστὸ στὶς ἀποθήκες κι' ὑπάρχει τὸ σπῖτι ἀπραξία, ὄλα ἀλλάζου. Πρέπει νὰ συμμαζευτοῦμε! Κάνε δετὴ θέλεις μετὰ τὸ εἰσοδήμα πὼς σοῦ δίνει ἡ μητέρα σου, μὰ ἐγὼ δὲν μπορᾷ νὰ διατηρᾷ τὸσση ὑπηρεσία και δεκάξι δωμάτια μετὰ τρία στρέμματα κήπων...

"Μὰ, Φάρελλ! φώναξε ἡ νέα μ' ἀπόγνωσι, ἴσως βρεθῆ καινεῖς πὼς νὰ θελήσῃ ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐμπόρευμάτα... Κι' ἔπειτα, νομίζω πὼς μὴν γυναίκα ἔχει καθήκον νὰ βοηθῆ τὸν ἄνδρα τῆς, ὅταν βρισκεται σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι.

"Πισανόν! "Ὅχι, ὄμως νὰ τοῦ ἔξαοφαλίξῃ και μὴ τόσο πολυτελετὴ ζωὴ! Βλέπει, ἀγαπημένη μου, ἐμεῖς οἱ ἄνδρες ἔχουμε τὸ ἐγαυισμό μας!

"Ἐγὼ βρίσκω γελοία αὐτὴ τὴ συζήτην γιὰ τὸ χρήμα! "Ἀνοησίες!

"Ὁ! ἄνδρες εἶνε ἀνόητοι, γλυκεῖά μου! Τὸ συμπέρασμα τῆς κουβέντας μας εἶνε τὸ ἔξηξ: Θέλω νὰ μετακομίσουμε στὸ σπῖτι μου... Σκέψου κι' ἀποφάσισε!

Κι' ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ νέος σηκώθηκε, φίλησε τὴν γυναίκα του κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἡ Μέγκαν στενοχωρημένη, σκεπτόταν τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός τῆς.

Τὴν προηγούμενη τὸ βράδυ, τῆς εἶχε πῆ μετὰ ἄλλων ἐπιχειρημάτων:

"Δὲν μου εἶνε συμπαθητικό αὐτὸ τὸ μεγάλο σπῖτι, οὔτε ἡ ἄντου, κι' ἀκόμα λιγώτερο ὁ ἀπεραντος κήπος μετὰ τὰ παρτέρια του και τὴ γλῶθ του, και τοὺς δρομίσκου του. "Ἐνα περιδῶλι μ' ἕνα-δου μονοπάτι, μ' ἕνα σκιερὸ σὺδεντρο, ἀρκεῖ!... Ὅπως, ἔξωφρα, τὸ γειτονικό χωράφι μου...

"Ἡ Μέγκαν περπατοῦσε σκεπτικὴ μέσα σὸν ἀπεραντο κήπο, μετὰ τὴν δεινροστοχία του, μετὰ τοὺς ἀνθῶνας του, τὴν καλὰ διατηρουμένη γλῶθ του...

Ἐτρεξε πρὸς τὴν ἀκρὴ τοῦ κήπου, κοντὰ σὸν ἀγκυλωτὸ φράκτι πὼς χάριζε τὸ κτήμα τῆς ἀπὸ τὸ χωράφι τοῦ Φάρελλ. Στὸ μικρὸ αὐτὸ κτήμα του, ὁ νέος εἶχε χτίσει μὴ μικρὴ, κομψὴ βίλλα, μὰ σωστὴ ἐρωτικὴ φωλιά!

Ξαφνικά, ἡ Μέγκαν κοντοστάθηκε. Πίσω ἀπὸ τὸν φράκτι ἀκούγονταν ὁ κρότος μιᾶς ἀείνης. Παραξενεμένη ἡ νέα, ἀνέθηκε ὀρθὴ ἀπάνω σ' ἕναν πάγκο και κούταξε πίσω ἀπὸ τὸν φράκτι. Κι' ἐκείνο πὼς εἶδε, τὴν ἔκανε νὰ ξεφωνίση:

"Φάρελλ!... Γιὰ τὸ Θεό, τί κάνειῖς ἐκεῖ!

"Ὁ Φάρελλ, χωρὶς σακκάκι, χωρὶς ποκάμισο, ἔσκαβε τὴ γῆ.

"Ὅπως βλέπει, σκάθω! Θὰ κάνω περιδῶλι, ἀγαπημένη μου. Μπροστὰ θὰ φυτέψω νιωματῆς, δεξιά, μαρούλια, ἀριστερά, ραπανακία και πίσω διάφορα ὄλα λαχανικά. Δὲν φαντάζεσαι, γλυκεῖά μου, τί ἀπόλαυσι πὼς εἶνε νὰ καλλιεργῆς μόνος σου δετὴ θὰ σεργιῆς στὸ τραπέζι σου!

"Ἐσοι γελοῖος, Φάρελλ! φώ-

"Ἐκείνο πὼς εἶδε, τὴν ἔκανε νὰ ξεφωνίση!...

ναξε ή νέα με πείσμα. Πάψε αυτές τις άβιδες και έλα στο σπίτι. Είναι ή ώρα του φαγητού.

—“Αλλά, βρίσκομαι στο σπίτι μου, μικρούλα μου! Μετακόμισα σήμερα το πρωί! Το γεύμα μου είναι έτοιμο, έχω δυο περιφραγμένες πέστρεςφες τηγανισμένες με βούτυρο, μία για σένα και μία για μένα, Μέγκαν. “Αν θέλεις, έλα να γευματίσεις μαζί μου.

—Θα με τραλλάσεις, Φάρελλ, φώναξε ή νέα με δάκρυα στα μάτια. Θα σου έρθη και μιά ήλιασις κάτω απ' αυτόν τόν ήλιο! Το πρόσωπό σου είναι κόκκινο σαν κοκκινόσουλι! “Ελα, στο σπίτι κι' αν θέλεις αυτηγούμε πάλι... “Ελα, Φάρελλ!... Δεν άκούεις λοιπόν;

—Αυπούμει, άγαπητή μου. Μά βραβέθηκα πειά τις αυτηγήσεις. Δεν έχω πειά ούτε καιρό για να φλερτάρω με τή χαριτωμένη κυρία, που κοιτακεί από τήν άλλη πλευρά του φράχτη... Κρίμα, άλθθεια, που δεν θέλεις να φάς μία πέστροφα. “Ερχεσαι τότε άλλη φορά!

—“Αλλά άπόψε έχω καλεσμένους στο σπίτι, Φάρελλ! Πρέπει νάρθει, άλλωθίς θα γίνη σκάνδαλον! Τί θα πη ό κόσμος;

—“Α! “Ωστε με προσκαλείτε στην άπομνη βεζίωσί σας, Μίσις Ουέντγουορθ. Φυσικά σαν καλός γείτονας, δεν μπορώ, παρ' να δεχθώ τήν πρόσκλησί σας! Τί ώρα, στίς όκτώμισή;

—Σαγλός που είσαι, καυμένη! ειπε ή νέα μ' άπελπισμένο ύφος. Σε παρακαλώ, στίς όχτώ να είσαι στο σπίτι, δεν έννοώ να γίνουμε κορίδια του κόσμου... “Ο Θεός να όωση να γεμίση το περιβάλλο σου με γαϊδουράγκαθα! φώναξε ή Μέγκαν με μοχθηρία κι' έφυγε.

“Η βεζίωσις τής Μέγκαν είχε κατακλητική έπιτυχία εκείνο το βράδυ. Οι καλεσμένοι διασκεδάσαν, έφρασαν, ήπιαν, γέλασαν. Μονάχα ή οικοδέσποινα δεν ήταν ευχαριστημένη. “Η Κλαίρ κι' ένα κομμό φόρεμα, χορηγε και φλερτάρισε με τόν Φάρελλ. Κι' όταν οι καλεσμένοι έφρασαν, και το ζεύγος έμεινε μόνο του, ή κ. Μέγκαν δεν βάσταξε κι' ειπε:

—Διασκεδάσατε πολύ άπόψε, Φάρελλ!

—Θαυμάσια! Νά με καλέστε πάλι, Μίσις Ουέντγουορθ.

—“Ελα, άγαπητέ μου, ειπε ή νέα τρυφερά, “Άφησε πειά τ' άστεια. “Ας μη μαλώνουμε, δεν μπορώ να ζήσω έτσι!

—“Ούτε έγω, χρυσή μου. Γι' αυτό, έλα μαζί μου στο σπιτάκι μου. Θα ίδης τί καλά θα περνούμε εκεί οι δυο μας... Δεν θέλεις... Καλά! Τότε με συγχωρείς, μά πρέπει να φύγω. “Εμείς οι άφροντες σηκωνάμασε πρωά, βλέπεις! Κι' άβριο έχω να φητέω τέσσερες δλόκληρες σειρές κουκιά! Καληνύχτα!

—Είσαι άπαισιος! φώναξε ή Μέγκαν νευριασμένη. “Ανυπόφορο! Δεν μ' αγαπάς! “Αλλωθίς δεν θα μού άκανες αυτά!

—Φυσικά, σ' αγαπάω, Μέγκαν! Και μού κάνει κόπο να ζήσω χωρίς έσένα. Κι' αν έσύ μ' αγαπούσες, θα μ' άκολουθούσες! Ζω τώρα άνάλογα με τά μέσα μου. “Οποτε θέλεις έλα, ή πόρτα μου είναι πάντα άνοιχτή!

Κι' άφοδ ειπε τά τελευταία αυτά λόγια, ό νέος έφυγε. Πεισιμαγνη, ή Μέγκαν επί ήμερες δεν πλησίασε στο φράχτη. “Η σκέψις πώς ό άνδρας της θα ύπέφερε με τήν άπουσία της, τήν έκανε να χαιρέτα.

Στό τέλος όμως δεν βάσταξε, κι' ένα άπόγευμα πήγε πάλι στο φράχτη. Μά έμεινε κατάκληκτη.

Σε μία άνασταυτική πολυθρόνα καθόταν ή Κλαίρ, άπέναντι της ό Φάρελλ, κι' οι δυο τους μιλούσαν εθθυμα. Μόλις ειπε τή γυναίκα του, ό Φάρελλ φώναξε γαρούμενος:

—“Αλλά, Μέγκαν! “Ηρθεσ για να ίδης πώς προσδεύει το περιβάλλο. “Η Κλαίρ, έξερεις, έπιμένει πώς τά μονοπάτια που άνοιξα, δεν είναι καλά διευθετημένα. “Εσύ τί λές; “Ελα να μού πης τή γνώμη σου.

“Η Κλαίρ σηκώθηκε να φύγη. Χαιρέτησε και ειπε άργά: —Δέν μ' ένδιαφέρουν τόσο τά μονοπάτια του περιβαλλοιού, όσο έσύ ό βίος Φάρελλ! Δεν θέχεσαι να χωρίσης τή γυναίκα σου και να με παντρευτής έμένα, που σε νοιώθω και σ' αγαπάω! “Εξακολουθεύεις ν' αγαπάς μία γυναίκα, που δεν κυττάζει, παρ'ά το κέφι της!

—Βλέπεις, Κλαίρ, ό άνδρας μου δεν ζέρει να έπωφεληθή τω' περιτάσεων! άπάντησε ή Μέγκαν μ' ένα ειρωνικό γέλιο.

—Αυτό συμβαίνει με όλους μας, ειπε ή Κλαίρ, κυττάζοντάς τήν καταμάτα. Μην είσαι λοιπόν άνόητη κι' άφηής να χαθή μία τόσο πιστή άγάπη που σου προσφέρεται!

“Όταν έφυγε ή Κλαίρ, ή Μέγκαν πέρασε το χέρι της στο μπράτσο του άνδρος της και τόν παρακάλεσε να τής δείξη τό περιβάλλο και τό σπίτι.

“Αναγκάστηκε να παραδεχθί πώς ήταν άμορφα κι' ευχάριστα στο μικρό αυτό κτήμα. Τέλος στάθηκε, και δειλά ειπε:

—Φάρελλ, ήρθα κάτι να σου πω! Σκέφησκα να χωριστώ άπό...

“Ο νέος γύρισε άπότομα, τήν έπιασε άπό τούς ώμους και χλωμός φώναξε:

—Αυτό ήρθεσ να μού πης λοιπόν! Δεν σε συγκινούν ή προσπάθειές μου; Είναι άληθινή λοιπόν ή παρομιά που λέει πώς: “Όταν ή φτώχεια μπαίνει άπό τήν πόρτα, ή άγάπη φεύγει άπό τό παράθυρο!

—Γιατί δεν περιμένεις πρώτα ν' άκούσης τί θέλω να σου πω!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Σ. Σακιάδης Σητεία Κρήτης, Νικ. Ποθητός Λαύρας 6 Ένταυθα, εκέχρδισαν άνά μίαν σειράν τών έργων τής Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Οι κ. κ. Ν. Φθενάκης Έρεάπειρα Κρήτης, Ίωάν. Παπαναργάτου Κυπαρισσία, Ι. Νικολόπουλος Καβάλλα, Κ. Μ. Λαζός Καβάλλα, Δ. Βάμβουρας Πλομαρίον, Έλια. Λαγίδου Ίωάννινα, Ύποπτακτορείον Κίστρος, Ι. Κοχλάδης Άρχάνια Κρήτης, Λουκάς Γκαλέας Άμφισσα, εκέχρδισαν άνά μίαν σειράν ‘Ημερολογίων του «Μπουκέτου».

Έπίσης ή δις Αικ. Παπαδοπούλου Ένταυθα, εκέχρδισε έν αντίτυπον του μυθιστορήματος «Ο Κατενάν Βριολάκαζα».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 7ου ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Κατά τήν τήν κλήρωσι του Του Δεκαπενθημέρου Λαχείου του «Μπουκέτου» θα δοθούν ώς δώρα τά εξής :

‘Ο 1ος άριθμός θα κερδίξη δραμάς 500.

‘Ο 2ος άριθμός θα κερδίξη μιά γραβάτα μεταξωτή.

‘Ο 3ος άριθμός θα κερδίξη 25 λάμπες Ξυρίσματος Radium, και

‘Ο 4ος άριθμός θα κερδίξη δλόκληρον τήν σειράν τών έργων τής Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Έπίσης πάντες οι άριθμοί οι λίγοντες εις τά δυο τελευταία νηρία του 1ου άριθμού θα κερδίξουν άνά έν ‘Ημερολόγιον του «Μπουκέτου», τής άρεσκείας των, ή έν βιβλίον τής Βιβλιοθήκης μας, τής αττής άξιας.

Είς τό προσεχές τεύχος τά άποτελέσματα τής τής κλήρωσεως.

ΕΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Σ τό Άγγλικό Κολλέγιο:

‘Ο καθηγητής.—Τί άλλο εξάγουμε άπό τήν γη, εκτός άπό τό σίδερο και τά κάρβουνα;

‘Ο μαθητής.—Σκουληκία για δόλωμα, κύριε καθηγητά!

Σ τό ξενοδοχείο:

‘Ο πελάτης τελείωσε το γεύμα του και φώναξε το γκαρσόνι.

—Θά ήθελα να μιλήσω στον διευθυντή του καταστήματος, του λέει.

Σε λίγα λεπτά κατέφτασε ό διευθυντής και ύπεκλήθη ευγενέστατα.

—Θέλατε να μού μιλήσετε, κύριε; ρωτάει τόν πελάτη.

—Μάλιστα! Τού άπάντα ό πελάτης. “Ηθελα να σας πω ότι ή κουζίνα του έστιατορίου σας φαίνεται πως είναι πολύ καθαρή.

Το πρόσωπο του καταστηματάρχη λάμπει άπό χαρά και τραυλίζει συγκινημένος:

—Χαίρω πολύ, κύριε, που το παρατηρήσατε αυτό. Ξέρετε...

Μου τό έτόπισαν κι' άλλοι πελάται. Δεν μού λέτε όμως: Πώς τό καταλάβετε ότι ή κουζίνα μας είναι καθαρή;

—“Απλούστατα! “Όλα τά φαγητά μυρίζουν... σαπούνι! άπάντησε ψυχρά ό πελάτης.

Μιά ύπηρετρια έπέμενε ν' άγοράση ένα λαχείο, του οποίου ό άριθμός να τελειώνη σε 51. Πράγματι βρήκε ένα τέτοιο λαχείο, ή τύχη τήν ενλόησε και κέρδισε 3.000 λίρες.

Τήν ώρα, λοιπόν, κατά τήν όποιαν εισέπραττε τό ποσόν αυτό άπό τό ταμείο του λαχείου, τήν πλησίασε ένας δημοσιογράφος και τή ρώτησε:

—Πληροφόρηθηκα ότι έπιμένετε ν' άγοράσετε ένα λαχείο, που να τελειώνη ό άριθμός του σε 51. Μπορώ να μάθω τό γιατί;

—“Απλούστατα, τού άπάντησε ή τυχερή ύπηρετρια. Έφτά νόχτες κατά σειρά άνειρευόμουν τόν άριθμό έφτά... Και 7X7 κάνουν... 51! Νά γιατί άγόρασα αυτό τό λαχείο.

είπε ή νέα. “Ηθελα να πω, ότι αποφάσισα να χωριστώ άπό τό σπίτι μου και τήν πολυτέλειά του, τήν όποια δεν πολυλογαριάζω! “Όσο για τήν παρομιά που άνάφερεσ, μπορούμε ίσως να τήν τροποποιήσουμε και θά πούμε, κύριε Ουέντγουορθ, πώς, όταν ή φτώχεια μπαίνει άπό τήν πόρτα, ή άγάπη δρασκελλίζει τόν φράχτη!... Φάρελλ, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα!... Τά χείλη τών δυο νέων ένώθησαν σ' ένα άτέλειωτο φιλά.